הכל ממירין פרק ראשון תמורה ט.

כוילנא. דהשתא טב מקרא דלמחר. כוילנא דלעת קטנה קרא דלעת גדולה. כלומר מוטב שתמכרנו בשויו דשמא אם אני מניח להם מן הדמים לא יועילו לי כלום ולא יתנו לי בכותות שלהן: **מתני' טוב ברע.** תמים של חולין לא יתפיס ברע של קדש ואם המר ימיר וגו' אלמא בעלי מומין עבדי תמורה. ואבעל מום מיילא תמורה דכתיב לו רע בטוב דמשמע בעל מום דחולין נתפס להקדש: **ואי זהו טוב ברע.** כלומר איזהו רע לקדש דעביד תמורה שקדם הקדשו את מומו אבל קדש מומו את הקדשו לא עביד תמורה. וגמרא מפרש מאי תלמודא: **גמ' נכסוה לא ימיר אוהו טוב ברע או רע בו.** והוי משמע לו רע לא ימיר לא בטוב ולא ברע: **בטוב כסרא ל"ל לומר לך טוב מעיקרו.** שבשעה שהוקדש היה תמים וטוב נפל בו מום עושה תמורה: **לא ימיר אוהו ברע.** והוי משמע דאיהו הוי טוב: **או רע'.** [כב] משמע או רע [כג] של חולין לא ימיר בטוב: **טוב ברע.** טוב של חולין ברע של קדש: **דעלויי מעלי ליה.** להקדש נקי טוב בטוב מינעיא: **אין עונשין מן הדין.** ולהכי מיצטריך קרא דמשום דין קל ומומר לא מלקינן ליה כי מימר טוב בטוב: **ואכיי אמר לך האי לאו אנלויי מילתא בעלמא היא.** דהיכא [כד] דגלי קרא דלקי אטוב דחולין כי מימר ליה ברע דקדש גלי נמי דאי מימר ליה בטוב דקדש נקי: **דמי גרע טוב מרע.** כלומר מי גרע טוב דקדש מרע דקדש כי היכי דרע דקדש כי מחליף ליה נקי ה"ה לטוב דקדש דרחמנא לא קפיד אלא דלא יחליף מידי דקדש: [כה] [כו]מיליף משמע ע"י כ' אנשים ולא בעי ולא ימיר דמי גרע של עצמו משל אחרים: **מילוף אנא זו וחכנים זו.** והתם אע"ג דלא אהני מידי דהקדש אם אינו יוצא לחולין אפ"ה ליקי הואיל ונתכוין להוציא הקדש לחולין: **מתני' ממירין אחד.** של חולין: **בשנים.** דחולין נאחד דקדש הרי אלו אחת זו: **מה הוא מיוחד.** דכתיב הוא: **גמ' והא טעמיה דר' שמעון.** דמתניתין מנהגים הלי קרא הוא [כז] דוהיה הוא ותמורתו: ומשנינן **אמר ר' שמעון בן לקיש מודה רבי שמעון שממירין וחוזרין וממירין.** בהמה אחרת בהמה לאשונה אחרונה אחרונה לאו דינא הוא אלא מילתא בעלמא היא ל"א אי שרית ליה לזבוני לישראל דילמא מעכב ליה ישראל לבכור דהוי בתוך עדריה עד דנפיל ביה מומא ואמר בכור זה מכר לי כהן בפומאו ומשתמיט ליה ולא יהוב בכורו לכהן: ומי מצי למימר הכי והא אמר רב יהודה כו' [כח]. (והראשית הוא בכורו): רמבי. שהוא ברי ושמן יותר מאחרים: **אמרו ליה.** (והכא [כחם] במתניתין מוכחא מילתא דא"ל א"ל כהן בתוך הומן [שהוא ולא יהוב ליה דמי מידי (כהן לישראל)] [ישראל לכהן] הילכך מיחזא כהן המסייע [בבית הגרנות] דבההוא הנאה קא יהוב ליה ניהליה שפרטו מטיפולו הכא כיון דמוכרו דיהבינן להון דמי לא מיחזי כהן המסייע: מאי אמרת דלמא מוחיל כהן לבניה שנתנו לו בפחות מדמיו לא עביד דסבר בוצינא טב מקרא מוטב ריוח מרעע שאטול עכשו שאפכיהו לו בשויו מלחמות עכשו ובשביל ריוח של אחר זמן ל"א מר זוטרא כו': **אמרו ליה** לא סבירא לן [דרב הונא] ועוד דהא מיזבן קא זבנינן אמר להו ולא סבירא לכו מתני' שאמרה כרב הונא בריה דרב יהושע אמרו ליה לא דמי דהתם מוכח מילתא כיון דיהב ליה בלא דמי אבל הכא מיזבן קא זבנינן ולא מיחזי כהן המסייע: מן המחמיין. של חולין על בעלי מומין של קדשים: מן בעלי מומין. של חולין על תמימין של קדשים שנאמר לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב: ואיזהו טוב ברע. הם של חולין ברע של קדשים מגלן דבעל מום איקרי רע דכתיב כל מום רע היינו שקרם הקדישן את מומן דדמפרש בגמרא [ומן המחמיין של חולין על בעלי מומין של קדשים יכול אפי' קדם מום קבוע להקדישן ת"ל כו': איזהו טוב של חולין ברע של קדשים. באותו שקרם הקדשו למומן]: **גמ'** מאי תלמודא. היכי משמע מהכא [כ] דרשני קרא דאמר בטוב דלא איעבורוך דניתיב קרא טוב ברע או רע ולא ליימא בטוב דכיון דקא' אי רע [והיינו] משמע בטוב דאמאי אמר תו בטוב אלא טוב מעיקרא עושה תמורה היינו שקרם הקדשו למומו [ולא רע מעקרא דהיינו שקרם מומו]: רבא אמר פתרייהו טוב מצי לפתר. דתרייהו מיתרי (ר"ח) [אלא] חד טוב אתא [דאפילו] טוב בטוב לא ימיר [דאין אדם רשאי להמירן] חד בטוב לטוב מעיקרא כו' [קל וחומר הוא רע של קדשים בטוב דחולין דקא מפיק רע דקדש ומייתי טוב בחולין במקומו לא ימיר. טוב בטוב דכי הדדי נינהו דקא מעלי ליה כ"ש דלקין]: ואביי. סבר גלויי מילתא בעלמא הואיל ולקי על האי [לקי גם אהאין לישנא אחרונא לאו דינא הוא אלא מילתא בעלמא] דמי גרע טוב [כ] לרע (דכתיב לא יבקר בין טוב לרע) דקא מעלי ליה דלקי טפי מטוב בטוב דלא קא מעלי ליה ולא לקי אלא ש"מ דטוב בטוב נמי לקי אע"ג דלא כתב ביה [לאו]: בשל אחרים. חולין של אחרים ולא ימיר אותו (בשל הקדש) שלא יחליפנו דמשמע בשל אחרים: הוה אמינא הצא זו וחכנס זו הוא דלקי. שליקח בהמה חברו ונותן לו זו ומוציא האחרת לחולין: אבל מימר. בשל עצמו: דתרוייהו מצי מקרינא להו אימא לא לקי. אלא לקדיש לתרוייהו וליפטר קמ"ל דלא אלא לקי: [ושעמא דר' שמעון משום. בהמה ולא בהמות כו': ואמר ריש לקיש. אע"ג דאמר ר' שמעון אין מימר אלא אחד באחד מודה ר' שמעון שממירין וחוזרין וממירין באותה בהמת הקדש אפילו מאה אחד באחד בזה אחר זה וקא יליף האי סברא מן בהמה בבהמה ולא בהמה בבהמות הרבה ביחד אבל על בהמה אחת ממירין וחוזרין וממירין בזה אחר זה בהמות הרבה דהיינו נמי אחד באחד: ל"א מפיקינא במתניתין אחדד להו מן דהיה הוא וגו' ובברייתא דבעו רבנן למילף מן בהמה בבהמה אמר להו אדרבה בבהמה בבהמה לא משמע אלא אחד באחד. ולהאי לישנא אמר ריש לקיש הוי ריש מימרא]: קדושתא קמייתא להיכן אזלא. דהא כתיב הוא ותמורתו יהיה קדש: [ולדברי האומר אין ממירין וחוזרין וממירין הפרישם אשם להתכפר בו והמיר בו. בהמה אחת.

שנאמר [לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב.] [ז] טוב קודם ברע דחולין לו רע דקדש בטוב דחולין זה הכלל [כא] הראשון הוא הקדש: **איזהו** טוב ברע בעלי מומין שקדם הקדישן למומן. זהו הפן מן האחרים [ח] שהרי הכא האחד הוא המתפס: **לאביי** חד בטוב אייתורי מייתי. ולרבא תרוייהו דהוה מצי למכתב ולא ימיר אותו ברע לו רע וקשה מהיכא דפ"ב דבכורות (דף יד:) דאמר השתא רע דקדש בטוב דחולין אמרת לא עביד דקדש ברע דחולין מינעיא משמע דטוב ברע מיותר למעוטי היכא דקדש מומן להקדישן דלא מתפיסין בתמורה ואין זה לא כאביי ולא כרבא ועוד קשה מאי קאמר טוב ברע מינעיא והא אינעטריך למימר דנתפס רע דחולין בטוב דקדש ויש לומר דהשתא הכי קאמר לכתוב דתמנעא ולא ימיר [ט] אותו רע בטוב לו ברע טוב ברע למה לי כלומר טוב ל"ל אבל לא קאמר דיעשתוק מטוב ברע כו' אלא מטוב לגד והיינו כאביי: **והא** [יא] **טעמא דרבי שמעון משום הוא** [יב] **הוי אמר רבי שמעון בן לקיש מודה רבי שמעון דממירין וחוזרין וממירין.** ופרש"י לגשון לאשון דמירון הוא ומשום הכי אמר בהמה בבהמה ודוקא הוא דאדרבה לדברי רבי שמעון משמע דבהמה מדא משמע ולא שנים והיכי קאמר דמפיק מיניה דממירין וחוזרין וממירין ול"א פרש"י דגרס מעיקרא אמר להן רבי שמעון מוסיה הוא ותמורתו וכי מזא דדרשי רבנן מבהמה בבהמה אמר להון איהו [יג] מהתם נמי מצי למילף מדלי ורשב"ל מימרא דנפשיה קאמר ולאו לתרוצי הך פירכא אמת:

[ז] בוצינא [יג] טב מקרא: **מתני'** [א] ממירין מן הצאן על הבקר ומן הבקר על הצאן ומן הכבשים על העזים ומן העזים על הכבשים מן הזכרים על הנקבות ומן הנקבות על הזכרים מן התמימים על בעלי מומין [ב] מן בעלי מומין על התמימים שנאמר [ג] לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב ואיזהו טוב ברע בעלי מומין שקדם הקדישן את מומן: **גמ'** מנא הני מילי דתנו רבנן בהמה [ד] בבהמה מכאן שממירין מן הצאן על הבקר ומן הבקר על הצאן מן הכבשים על העזים ומן העזים על הכבשים ומן הזכרים על הנקבות ומן הנקבות על הזכרים [ה] ומן בעלי מומין על התמימים ומן התמימים על בעלי מומין יכול אפילו קדם מום [ו] להקדישן ת"ל לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב [ז] ואיזהו טוב ברע בעלי מומין שקדם הקדישן את מומן [ח] מאי תלמודא אמר אביי [ט] גימא קרא לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע [י] או רע בו בטוב אחרינא ל"ל שמע מינה [יא] טוב מעיקרו עושה תמורה [יב] רע מעיקרו אין עושה תמורה רבא אמר תרוייהו טוב ייתורי מייתרי אם כן נכתוב קרא לא יחליפנו ולא ימיר אותו ברע *או רע בו למה לי למכתב תרוייהו טוב [יג] חד טוב אפי' [יד] בטוב נמי כי ממיר לקי ואידך טוב מעיקרו עושה תמורה רע מעיקרו אין עושה תמורה ואביי [טו] אמר קל וחומר הוא [יז] ומה טוב ברע דעלויי קא מעלי ליה לקי טוב בטוב כי הדדי נינהו לא כל שכן דלקי ורבא [יז] אין עונשין מן הדין ואביי [יח] אמר לך הא לאו דינא הוא [יט] מי גרע טוב מרע תנו רבנן לא יחליפנו בשל אחרים ולא ימיר אותו בשל עצמו [יט] ולכתוב לא יחליפנו ולא בעי לא ימיר אותו אי כתב הכי הוה אמינא הצא זו ותכנס זו הוא [יט] דתילקי אבל ממיר דתרוייהו קא מקדיש להו אימא לא לקי קא משמע לן האי בשל אחרים היכי דמי אי נימא בהמה דהקדש דידיה וחולין דעלמא מי מצי מקדיש [כ] איש כי יקדיש את ביתו קדש לה' [כא] אמר רחמנא מה [כב] ביתו ברשותו אף כל ברשותו ואלא בהמה דהקדש דעלמא וחולין דידיה [כג] מי מתפיס [יט] בדבר שאינו שלו לעולם בבהמה דהקדש דעלמא וחולין דידיה [כד] דגון דאמר מריה דבהמה דהקדש כל הרוצה להמיר בבהמתו יבא וימיר יז]: **מתני'** [כה] ממירין אחד בשנים ושנים באחד אחד במאה ומאה באחד ר"ש אומר אין ממירין אלא אחד באחד שנאמר והיה הוא ותמורתו יהיה קדש מה הוא מיוחד אף [יח] [כו]היא מיוחדת: **גמ'** מנא ה"מ דת"ר [כז] בהמה בבהמה מכאן שממירין אחד בב' וב' באחד אחד במאה ומאה באחד ר"ש אומר אין ממירין אלא אחד באחד שנאמר בהמה בבהמה ולא בהמה בבהמות ולא בהמות בבהמה [כח] אמר לו מצינו בהמות שקרויה בהמה שנאמר [כט] ובהמה רבה ור"ש *בהמה רבה איקרי בהמה סתם לא איקרי וטעמא דר"ש משום בהמה הוא והא טעמא דר"ש משום הוא מה הוא מיוחד אף [יט] תמורה מיוחדת מעיקרא אמר להן ר"ש מן והיה הוא ותמורתו וכי חזא דדרשי רבנן מבהמה בבהמה אמר להם איהו מהתם נמי מצינן למילף טעמא דידי אמר [כו] ר"ל מודה ר"ש שממירין וחוזרין וממירין מ"ט קדושה ראשונה דהקדש להיכן הלכה ורבי יוחנן אמר כשם שאין ממירין ב' באחד כן אין ממירין וחוזרין וממירין תניא כוותיה דרבי יוחנן תניא כוותיה דר"ל תניא כוותיה דרבי יוחנן כשם שאין ממירין אחד בשנים כך אין ממירין וחוזרין וממירין תניא כוותיה דר"ל יכול כשם שאר"ש שאין ממירין שנים באחד כך אין ממירין וחוזרין וממירין ת"ל והיה הוא ותמורתו [יא] אפילו במאה [כא] בעי רבי אבין לדברי האומר [יב] אין ממירין וחוזרין וממירין הפריש אשם להתכפר בו והמיר בו והומם

[ז] תולי ל"ל אלא מ"כ כהן עמו ומודה דהכסיל הוא של הישראל. [ח] נראה דל"ל היכי משמע מהכא דממירי בקדש הקדשן את מומן: מרבני קרא ויט. [ט] נראה דל"ל דאין טעם לומר בבטוב דקא מעלי ליה דלקי טפי.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com

מסורת הש"ס

[א] [שבועות ט:; מחוסרי כפר:]. [ב] [עיי' תוס' סוכה ט: ותר' מתוסות פנ:]. [ג] [בכורות יד:]. [ד] [פנחדרין נב. יפה נפמן]. [ה] [לקמן טט:]: [כ"ק סח:]: ע"פ פפ: כ"מ ו. ע"ז מב. חולין קלט. ערכין כח.]. [ו] [כ"ל תמורתו כ"ח בתוספה שבמשניות]. [ז] [תוספתא פ"ח ה"ד]. [ח] [כ"ל לאמרו לו]. [ט] [לקמן יג:]. [י] רש סי"ד ותה"כ תה"ד אי רע משמע של חולין לא ימיר בטוב אי בטוב דהקדש סי"ד ותה"כ תה"ד טוב ורע טוב של חולין. כ"ק. [יא] דמי היכי ל"ק. [יב] גירסת רש"י תה"ד מה"ד כשל אחרים דמיולוף משמע ע"י כ' אנשים וסי"ד ותה"כ תה"ד ולא כפי מי, [יג] נמי מהכאם מלינה. ל"ק. [יד] טוב חולין ברע דקדש אי רע דחולין בטוב דקדש איהו מיהו טוב ברע בעלי מומין שקדם הקדשן למומן זה הכלל אזו הינך מן האחרים שהרי הכא הקדש הוא המתפס והכ"ל. ל"ק. [טו] אותו הוא טוב ברע ל"ל כו'. ל"ק. [טז] ומשני אמר ר"ש. ל"ק. [יז] נמי מהתם מלי. ל"ק.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דמי גרע וכו' דקדש סי"ד ותה"כ מ"ה של אחרים דחילוף וכו' אנשים סי"ד ותה"כ מ"ה ולא כפי וכו' אחרים סי"ד ותה"כ מ"ה תצא זו דחילוף מלא:

גליון הש"ס

גמ' אי רע בו. ע' לקמן דף כז ע"א תוס' ד"ה בעלא: שם בהמה רבה איקרי. עי' קדושין דף יח ע"ב בתי"ד ד"ה טוטא וכמוהם דף מה ע"ב בתי"ד ד"ה וקמבר:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ס"מ טוב כו'. (ולא ימיר לאחו טוב ברע). והיינ קרא טוב ברע אי רע ברע בשינוי בטוב דוקא ח"ם רש"י ד"ה בכמוה ולא ברע: [ב] שם חד טוב. פי' קמא: [ג] רש"י ד"ה והא דעמיר. דוסיה הוא ותמורתו ומשנינן כו'. פי' דאי מעעמא דמתני' תמורתו מיוחדת דוקא אבל מעעמא דלקן בכל פעם אינו ממיר אלא בהכתה ומתורץ קושיית הסוס:

מוסף רש"י

בוצינא טב מקרא. מטב הדיוט הוא, האומר לחבירו דלעת קטנה אני נותן לך במחיר דלעת גדולה ואם תלוה עכשיו אנים ואם תלוה לאחיתה עד שתגדל ותעשה קרע אחיתה ותגדל, טוב לו ליטלה מיד שמא לא נאמר אחן ומתרגל בו אם לו וכעי"ש בתוכות פז.). אין עונשין מן הדין. מדין קל וחומר, דיני תמורות ומלות עבה והכלכת עבודה ופסולי קדשים אתה למד מקל וחומר אבל לא מאזהרות ושיגגה יא.).

שיטה מקובצת

א) מומין ומן בעלי: ב) בהמה. גלוין אחר שהוכיר בהמה שמים: ג) הזכרים ומן התמימים על בעלי מומין ומן בעלי מומין על התמימים יכול: ד) מום קבוע להקדישו הלמוד לומר: ה) בטוב. עי' תוס' לקמן (דף כז:): ו) מומן ולא שקדם מום קבוע להקדישן מאי: ז) עי' בהשמטות בסוף המסכת: ח) ברע. ס"א או רע מאי בטוב וכן גרים הרגמ"ה נימא קרא רע בטוב או רע מי טוב דחולין ברע דקדש או רע דחולין ברע דקדש וכ"ש רע דחולין בטוב דקדש: ט) אפילו טוב בטוב: י) ואביי טוב בטוב מגלן דלא ימיר בטוב: יא) עי' בהשמטות בסוף המסכת: יב) ואביי אמר לך דא לאו דכי' וכן גירסת הרגמ"ה ורש"י לא גרים כן: יג) הוא אלא גלוי מילתא בעלמא הוא מי: יד) עי' בהשמטות בסוף המסכת: טו) הוא דלקי אבל: טז) פתחים והתניא אין אדם מתפיס בדבר: יז) עי' בהשמטות בסוף המסכת: יח) אף תמורתו מיוחדת: יט) אף תמורתו מיוחדת אמר ר"ל מודה ר"ש שממירין וחוזרין וממירין מ"ט קדושה ראשונה דהקדש להיכן הלכה. ל"א מעיקרא: כ) אמר רשב"ל, ולתרוצי קושיא דהוא אמת הוא דמהוא דריש שאין ממירין אלא אחד באחד ומירו דרשה דבהמה איצטריך לומר רבות אחר זה יכול להמיר אפילו עד ק' דקדושה שבה להיכן הלכה: כא) עי' בהשמטו' בסוף המסכת: כב) רע בו משמע: כג) קדש לא ימיר בטוב של חולין (טוב) וגם כאשר כתוב ברש"י בלא הגהה הוא מתישיב רק הלשון אינו משמע כן דלא ימיר אותו משמע דהקדוש הוא רע בשל חולין אשר הוא טוב ממנו וכך מפרש בבכורו' פ"ב. [הוא לשון רב"א]: כד) (אפ"ה כמלן היה הגמה כן הגר יעמחק ומגל על דמנמן): כה) הכלל השני היא: כו) האחרים שאומרים השני הוא הנחסם תיבות שהרי הכא האחד נמחק:

עין משפט נר מצוה

קז א מי' פ"א מהלי' תמורה הל"ד:
קח ב מי' פ"ו מהלי' ערכין הל' כב:
קט ג ד מי' פ"א מהלי' תמורה הל"ד:
ק ה מי' שם הל"ד:
קא ו מי' שם הל"ט:

תורה אור השלם

1. לא יַחֲלִיפֶנּוּ וְלֹא יָמִיר אֹתוֹ טוֹב בָּרָע אוֹ רָע בְּטוֹב וְאִם הָמֵר יָמִיר בְּהֵמָה בְּבְהֵמָה וְהָיָה הוּא וְתֻמוּרָתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ.
ויקרא כז י
2. וְאִישׁ כִּי יַקְדִּישׁ אֶת בֵּיתוֹ קֹדֶשׁ לַיהוָה וְהִעֲרִיכוֹ הַכֹּהֵן בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כַּאֲשֶׁר יַעֲרִיךְ אֹתוֹ הַכֹּהֵן כֵּן יָקוּם:
ויקרא כז יד
3. וְאֲנִי לֹא אֹרֵשׁ עַל נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יֵשׁ בָּהּ הַרְבֵּה מִשְׁתִּים עֶשְׂרֵה רִבּוֹ אָדָם אֲשֶׁר לֹא יָדַע בֵּין יְמִינוֹ לִשְׂמֹאלוֹ וּבְהֵמָה רַבָּה:
יונה ד יא

רבינו גרשום

שמוכר בכורו לישראל נראה כמוכרו לו בזול בשביל שכשיולד לו בכור שיתנהו לו ולא לאחר אסור): ל"א אי שרית ליה לזבוני לישראל דילמא מעכב ליה ישראל לבכור דהוי בתוך עדריה עד דנפיל ביה מומא ואמר בכור זה מכר לי כהן בפומאו ומשתמיט ליה ולא יהוב בכורו לכהן: ומי מצי למימר הכי והא אמר רב יהודה כו' [ט]. (והראשית הוא בכורו): רמבי. שהוא ברי ושמן יותר מאחרים: **אמרו ליה.** (והכא [יחם] במתניתין מוכחא מילתא דא"ל א"ל כהן בתוך הומן [שהוא ולא יהוב ליה דמי מידי (כהן לישראל)] [ישראל לכהן] הילכך מיחזא כהן המסייע [בבית הגרנות] דבההוא הנאה קא יהוב ליה ניהליה שפרטו מטיפולו הכא כיון דמוכרו דיהבינן להון דמי לא מיחזי כהן המסייע: מאי אמרת דלמא מוחיל כהן לבניה שנתנו לו בפחות מדמיו לא עביד דסבר בוצינא טב מקרא מוטב ריוח מרעע שאטול עכשו שאפכיהו לו בשויו מלחמות עכשו ובשביל ריוח של אחר זמן ל"א מר זוטרא כו': **אמרו ליה** לא סבירא לן [דרב הונא] ועוד דהא מיזבן קא זבנינן אמר להו ולא סבירא לכו מתני' שאמרה כרב הונא בריה דרב יהושע אמרו ליה לא דמי דהתם מוכח מילתא כיון דיהב ליה בלא דמי אבל הכא מיזבן קא זבנינן ולא מיחזי כהן המסייע: מן המחמיין. של חולין על בעלי מומין של קדשים: מן בעלי מומין. של חולין על תמימין של קדשים שנאמר לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב: ואיזהו טוב ברע. הם של חולין ברע של קדשים מגלן דבעל מום איקרי רע דכתיב כל מום רע היינו שקרם הקדישן את מומן דדמפרש בגמרא [ומן המחמיין של חולין על בעלי מומין של קדשים יכול אפי' קדם מום קבוע להקדישן ת"ל כו': איזהו טוב של חולין ברע של קדשים. באותו שקרם הקדשו למומן]: **גמ'** מאי תלמודא. היכי משמע מהכא [כ] דרשני קרא דאמר בטוב דלא איעבורוך דניתיב קרא טוב ברע או רע ולא ליימא בטוב דכיון דקא' אי רע [והיינו] משמע בטוב דאמאי אמר תו בטוב אלא טוב מעיקרא עושה תמורה היינו שקרם הקדשו למומו [ולא רע מעקרא דהיינו שקרם מומו]: רבא אמר פתרייהו טוב מצי לפתר. דתרייהו מיתרי (ר"ח) [אלא] חד טוב אתא [דאפילו] טוב בטוב לא ימיר [דאין אדם רשאי להמירן] חד בטוב לטוב מעיקרא כו' [קל וחומר הוא רע של קדשים בטוב דחולין דקא מפיק רע דקדש ומייתי טוב בחולין במקומו לא ימיר. טוב בטוב דכי הדדי נינהו דקא מעלי ליה כ"ש דלקין]: ואביי. סבר גלויי מילתא בעלמא הואיל ולקי על האי [לקי גם אהאין לישנא אחרונא לאו דינא הוא אלא מילתא בעלמא] דמי גרע טוב [כ] לרע (דכתיב לא יבקר בין טוב לרע) דקא מעלי ליה דלקי טפי מטוב בטוב דלא קא מעלי ליה ולא לקי אלא ש"מ דטוב בטוב נמי לקי אע"ג דלא כתב ביה [לאו]: בשל אחרים. חולין של אחרים ולא ימיר אותו (בשל הקדש) שלא יחליפנו דמשמע בשל אחרים: הוה אמינא הצא זו וחכנס זו הוא דלקי. שליקח בהמה חברו ונותן לו זו ומוציא האחרת לחולין: אבל מימר. בשל עצמו: דתרוייהו מצי מקרינא להו אימא לא לקי. אלא לקדיש לתרוייהו וליפטר קמ"ל דלא אלא לקי: [ושעמא דר' שמעון משום. בהמה ולא בהמות כו': ואמר ריש לקיש. אע"ג דאמר ר' שמעון אין מימר אלא אחד באחד מודה ר' שמעון שממירין וחוזרין וממירין באותה בהמת הקדש אפילו מאה אחד באחד בזה אחר זה וקא יליף האי סברא מן בהמה בבהמה ולא בהמה בבהמות הרבה ביחד אבל על בהמה אחת ממירין וחוזרין וממירין בזה אחר זה בהמות הרבה דהיינו נמי אחד באחד: ל"א מפיקינא במתניתין אחדד להו מן דהיה הוא וגו' ובברייתא דבעו רבנן למילף מן בהמה בבהמה אמר להו אדרבה בבהמה בבהמה לא משמע אלא אחד באחד. ולהאי לישנא אמר ריש לקיש הוי ריש מימרא]: קדושתא קמייתא להיכן אזלא. דהא כתיב הוא ותמורתו יהיה קדש: [ולדברי האומר אין ממירין וחוזרין וממירין הפרישם אשם להתכפר בו והמיר בו. בהמה אחת.